

[Poul Møller.]

se — og jeg går ud fra, at socialdemokratiet ikke lyver i sine egne løbeseidler — kun være foreneligt med dette lovforslag, hvis man forudsætter, at de lønforhøjelser, man stiller forslag om, smitter af over hele indkomstfronten. Det vil sige, at vi får 1961 om igen, og det vil sige, at de lavtlønnede intet får ud af det forslag, som her er fremsat, for når først afsmitningen har fundet sted, er de lavtlønnede igen blevet distanceret af de andre, og der er ikke givet nogen garantier; tværtimod har arbejdsministeren her i dag sagt, at det bevægelige lønsystem, som f. eks. findes i jernindustrien, skal bevares, og det ville være forkert at odelægge dette system. Ja men det betyder også, at der heller ikke er nogen garanti for, at man ikke i jernindustrien straks efter dette lovforslags vedtagelse kan begynde fra virksomhed til virksomhed at få lønforhøjelser uden hensyn til denne lovgivning, for det er i overensstemmelse med den overenskomst, jernindustrien har, og dermed også med den lovgivning, der vedtages. Det vil sige, at man altså har denne afsmitning ét sted på jernindustriens område og et andet sted på byggeriets område, hvor boligministeren ustandselig er i stand til at skaffe en sådan beskæftigelses-situation, at lønglidningen er en faktor, som stadig vil fordyre byggeomkostningerne her i landet og direkte vil medføre, at indkomsterne glider fra produktionsmulighederne. Jeg tror derfor, at det vil føre til, at 1961 bliver gentaget, denne gang blot med regeringen som anstifter til det hele og til det hele lavineskred.

Den højtærede handelsminister var inde på nogle problemer vedrørende sit forslag om prisstop. Han sagde, at vi måtte foretage alvorlige indgreb for at stoppe valutakrisen. Jeg kunne have lyst til at spørge den højtærede handelsminister, om han virkelig mener, at hans forslag til prisstop på nogen måde vil kunne stoppe en valutakrise. Hvilke tanker han overhovedet gør sig med, at der skulle være forbindelse mellem dette forslag og så en standsning af den valutakrise, vi befinder os i takket være regeringens økonomiske politik, det begriber jeg ikke. Regner den højtærede handelsminister med, at priserne bliver lavere her i landet som følge af det, der nu er ved at foregå? Han erkender, at lønstig-

ninger må indarbejdes i priserne, hvis ikke det er lønglidning. Men han ved, at det er forbandet vanskeligt at kontrollere, hvornår det er lønglidning, hvornår det er det bevægelige lønsystem, og hvornår det er minimallønsats o. s. v., o. s. v. Og han ved jo godt, at monopoltilsynet meget vil have sig frabedt at skulle gå ud og undersøge: har nu den lønstigning, der har fundet sted på det område, været udtryk for overenskomst, for det bevægelige lønsystem, for minimallønsystemet eller for lønglidning? Regner han overhovedet med, at priserne bliver lavere ved dette? Jeg tror ikke, han regner. Men jeg tror, at der er opstået en fornemmelse af, at der må gøres noget på dette område, fordi man nu har sluttet denne aftale med De samvirkende Fagforbund.

Det er vel i det hele taget den situation, vi befinder os i i aften, at statsministeren kan ikke forhandle, men kun være fornærmet, at statsministeren slår i bordet og vil have denne sag overstået, fordi man har sluttet en overenskomst og en aftale med De samvirkende Fagforbund, som ikke kan fraviges, og denne aftale går ud på, at imod dette regeringsindgreb skal De samvirkende Fagforbund have indtægtsstigninger til alle lønmodtagere, som der står i socialdemokratiets løbeseiddel, og så skal der ske forskellige sociale forbedringer, og så skal de andre befolkningsgrupper samtidig straffes, fordi man nu skal have dette forlig med regeringsindgreb, det kan der ikke ændres ved, og derfor må statsministeren optræde i den rolle, han optræder i i aften, som er så uvant og så uklædelig for statsministeren. (*Afbrydelse*). Jo, den er uklædelig; vi, der kender statsministeren som en samarbejdsvenlig mand, har meget svært ved at genkende den statsminister, vi så her i aften. Men han er kommet i en situation, hvor hans hænder er bundet af andre, derfor kan han ikke gå ind i realitetsforhandlinger om sine egne forslag.

Statsministeren sagde her i aften, at nu gjaldt det arbejdskamp eller arbejdsfred. Må jeg stille den højtærede statsminister det spørgsmål: bliver der arbejdskamp, hvis folketinget ændrer de lovforslag, som regeringen har fremsat? Hvis vi her i folketinget enes om at foretage forskellige revisioner af disse lovforslag, bliver der så